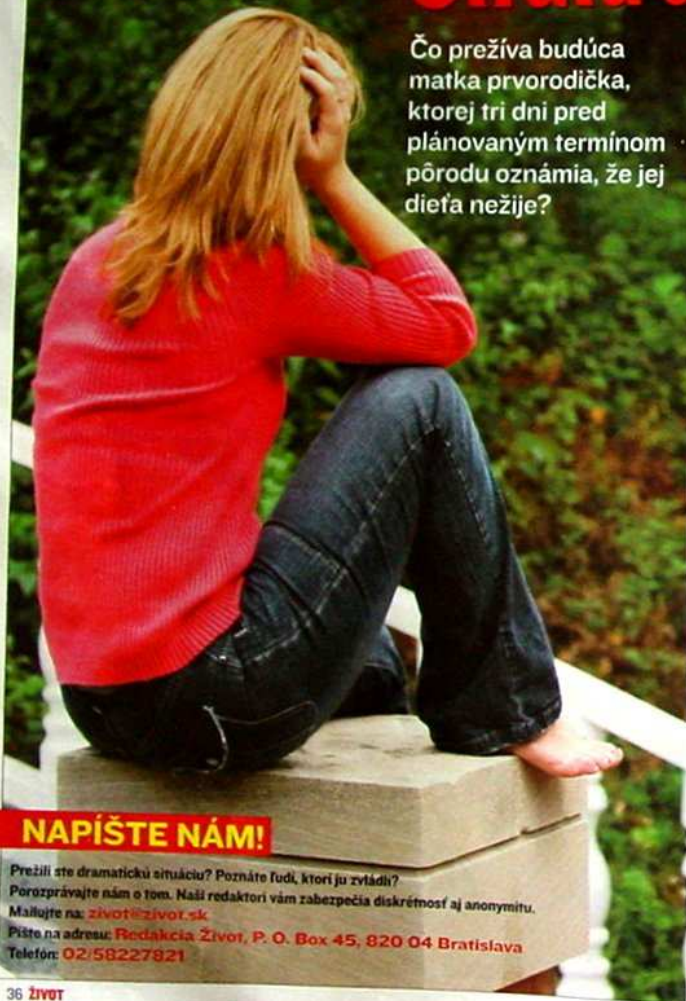

SKUTOČNÝ PRÍBEH

Ako som zvládla:

Stratu dieťaťa

Čo prežíva budúca matka prvoroďička, ktorej tri dni pred plánovaným termínom pôrodu oznámia, že jej dieťa nežije?

NAPÍŠTE NÁM!

Prežili ste dramatickú situáciu? Poznáte ľudí, ktorí ju zvládli? Porozprávajte nám o tom. Naši redaktori vám zabezpečia diskretnosť aj anonymitu. Mailujte na: zivot@zivot.sk. Píšte na adresu: Redakcia Život, P. O. Box 45, 820 04 Bratislava. Telefón: 02/58227821

Pani Denisa o tejto bolestnej skúške hovorí: „Len ten, kto to sám prežil, má právo hodnotiť veľkosť utrpenia. Aj tí, čo prišli o dieťa v ranom štádiu tehotenstva, môžu ukrutne trpieť.“

Deväť mesiacov radosti

Bol to nádherný pocit, keď Denisa koncom septembra 2000 zistila, že je tehotná. Hneď po prvej prehliadke u lekára celá šťastná kúpila pre svoje prvé dieťa topánčičky. „Tehotenstvo prebiehalo pokojne, všetko bolo vždy v poriadku. V piatom mesiaci som ľahšie prechladla a preležala asi dva dni so zvýšenou teplotou. Dieťaťu však nič nechýbalo, čo potvrdila následná prehliadka u lekára.“

Všetci boli šťastní, pyšný budúci otec často hladkal a objímal bruško, kde rástol malý človečik. Tešil sa, že v lete už budú traja.

„Deviaty mesiac bol pre mňa dosť namáhavý, musela som veľa odpočívať. Nepocítovala som žiadne bolesti, no 31. mája 2001 som začala mierne krváčať. Hneď som zatelefonovala svojmu gynekológovi a spýtala sa, čo mám robiť. Upokojil ma a povedal, že je to úplne normálne a možno už v priebehu niekoľkých hodín dostanem kontrakcie. Krvácanie sa v ten deň zastavilo, kontrakcie však neprišli.“

Ľhneď prídte do nemocnice!

V 39. týždni tehotenstva, presne 3. júna 2001 v nedeľu, cítila Denisa akýsi nepokoj. Dieťa bolo celý deň v brušku príliš tiché. Snaži-

la sa upokojiť, pretože do nedeľnej rána bolo, naopak, veľmi divoké. Pomyslela si, že malé teraz odýchuje, a s nádejou čakala na prvé stahy, ktoré predznamenajú pôrod. Ľnže do pondelka rána sa nič neudialo. „Okamžite som volala do nemocnice a pôrodnej asistentke porozprávala o mojom mimoriadne pokojnom bábätku. Očakávala som, že mi povie – nerobte si starosti, vaše dieťa sa pripravuje na pôrod. No jej odpoveď znela: Ľhneď prídte do nemocnice! V tom okamihu som dostala obrovský strach, že asi predsa len niečo nie je v poriadku.“

V nemocnici už čakala pôrodná asistentka a hneď chcela počuť srdcové ozveny dieťaťa, no žiadne nevedela nájsť. Po niekoľkých pokusoch hľadania vyplašeným rodičom povedala, že musí zavolať lekára. Pani Denisa spomína, ako sa im snažila vŕtne oznámiť svoje obavy.

„Ja som ju v tom okamihu vôbec nepochopila. Čo také zlé sa môže stať tri dni pred plánovaným pôrodom?“

Prečo?

O pár minút prišiel lekár a započul ultrazvuk. Spoločne sledovali obrisy na monitore, keď zrazu povedal: Srdce nebije! Je mi ľúto, ale vaše dieťaťko už, žiaľ, nežije.

„Celé vnútro bolelo a kričalo – to nemôže byť pravda! Moje dieťa predsa nemôže byť mŕtve! Veď bolo vždy také silné a plné života. Lekár mi oznámil, že je potrebné vyvolať pôrod. Bola som úplne vyčerpaná a nedokázala ani len pomyslieť na to, že mám rodiť. Celý deviaty mesiac som trpezlivo očakávala kontrakcie, že moje dieťa príde na svet spontánne, kedykoľvek bude samo chcieť. No teraz som stále myslela len na to, že moje dieťaťko už nechce, nemá ďalej sil a ja tiež nie... Ešte nikdy som nerodila, jednoducho som si normálny pôrod nemohla a nedokázala predstaviť. Rozhodla som sa pre cisársky rez. Chcela som jedine – nech moje dieťa vyberú a koniec. Nedokázala som sa o nič starať, mala som plné zuby života, nenachádzala som silu. Jediné čo mi prechádzalo mysľou, boli otázky: Prečo sa to

len stalo? Zanedbala som niečo? Urobila som chybu? Kobila som niečo horšie ako ostatné tehotné ženy? Lekári mlčali. Sami nepoznali odpoveď. A do toho nekonečne dlhý čas čakania na anestéziológa. Podľa pôrodnej asistentky musela mať pani Denisa strpenie, pretože bol práve pri rodiacej matke...

nemohla prísť na svet ako zdravé a šťastné dieťa, sa nezistila. Bolestný bol aj návrat domov, do bytu, kde bolo všetko pripravené pre bábätko. Namiesto privítania doma museli pre Vivien zorganizovať poslednú rozlúčku...

SKUTOČNÉ PRÍBEHY ĽUDI, KTORÍ PREŽILI SITUÁCIE, AKÉ SA MÔŽU STAŤ KAŽDEMU Z NÁS

„Bezradne som sa pozrela za odchádzajúcou asistentkou a pýtala sa sama seba: Ó môj Bože, a čo som teraz ja? Ja nie som rodiaca matka? Čo som vlastne teraz ja?“

Narodila sa ako anjelič

Malá Vivien prišla na svet ti chučko. Bola krásna a vyzerala, ako keby len spala. „Bol to ten

Dni bez nej

Každý sa s bolesťou vyrovnáva po svojom. „Zo začiatku je veľmi ťažké nájsť v utrpení niečo pozitívne, predovšetkým pri strate nevinného dieťaťa. Časom mi strata Vivienky priniesla pokoru do života, ticho do duše a naučila ma žiť len pre dnešok.“ hovorí Denisa, ktorá sa venuje tvorbe internetových stránok. S podpo-

rou manžela vytvorili jednu aj na pamiatku svojej dcéry. „Na Vivienkinej stránke www.anjeličik.sk sme spoločne zanechali stopy všetkých našich pocitov, slov, ktoré zostali nedopovedané, stopy našej lásky, ktorú sme nemohli vyjadriť, ale nosíme ju stále v srdci.“ objasňuje. Zistila, že jej vypísanie sa zo životnej skúsenosti veľmi pomohlo. Tvorba stránok pre Vivien bol veľmi účinný

Dnešok

Kým sa takto postihnúť rodičia odhodlajú mať ďalšie dieťa, prežívajú mnoho bezsených nocí. Tragická kapitola života sa uzavrieť nedá, spomienky zostanú. Ak človek chce a má dostatok sily, môže sa cez to preniť, zmieriť sa, akceptovať jednu časť svojho života. Na prežitie ďalšieho tehotenstva treba mať dostatok sily, pretože žena je po negatívnej skúsenosti plná strachu a obáv o dieťa. „Vďaka Bohu, no februári tohto roka sa nám narodila zdravá a krásna dcérka. Sme šťastní rodičia, ktorých sprevádza nádherný detský smiech a rozžiarené detské oči.“ uzatvára svoje rozprávanie pani Denisa.

MONIKA MACHÁČKOVÁ